

ότητας τῆς Δήλου, ἥδη ἔλαβε μεθ' ἐαυτοῦ ἀνάλογον δύνάμιν, ὅπως ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργον του.

— Δὲν μοῦ λέγεις βυθίζεται καὶ τὸ Palestro ὡς τὸν Δουίλιον;

— Ὁχι. Ἦκουσα ὅτι μόνον ὁ πλοίαρχός του βυθίζεται, ὅταν εὕρῃ μαλακὰ.

Ἐν τούτοις οἱ δημόται μας αὐτοὶ ἀνεχώρησαν, λαβόντες τὴν πρὸς νότον διεύθυνσιν.

Τοὺς ἀναμένοντες ὁμως εἰς τὰς ἐκλογάς, ὅπως ἐξασκήσωσι τὰ πολιτικά των δικαιώματα ἐὰν τοὺς φεισθοῦν οἱ Ἄγγλοι.

Вес.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Καὶ οἱ χωροφύλακες ἀπεργίαν εἰς τὴν Χαλκίδα! Δὲν ἐννοοῦσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ συνοδεύσουν μερικοὺς καταδίκους εἰς Ναύπλιον. ἄς τοὺς ἐπλήρυναν νὰ ἰδῆς πῶς θὰ τοὺς συνάδευαν. τί χωροφύλακες εἶνε ἂν οὐ δὲν παίρνουν λουφέ; Βεβαία ἔχετε δίκαιον, κύριοι χωροφύλακες, ἀπεργίαν, ἀπεργίαν! Μπορεῖτε μάλιστα νὰ κάμετε ἀπεργίαν μιὰ γιὰ πάντα; δὲν εἰξεύρετε πῶς θὰ μᾶς υποχρεώσῃτε!

Τὸ ἐσπέρας τῆς Πέμπτης καὶ τῆς Παρασκευῆς τὸ Φάληρον ἦτο βεθυισμένον εἰς βαθεῖαν νύκτα. ὁ ἥλιος του ὁ ἠλεκτρικὸς δὲν εἶχεν ἀνατεῖλει. ἐβλάφθη ἡ ἐκπέμπουσα αὐτὸν μηχανικὴ. Ἐκεῖνο τὸ πῶς τὸ ἀπλετοῦν τὸ πλημμυρίζον ὅλην τὴν προκυμαίαν, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἤρχοντο

καὶ ἐκολύμβων τόσαι καὶ τόσαι καλοναὶ, ἦτο ἐσβεσμένον. Καὶ δὲν ἐβλεπες πλέον τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην παρέλασιν, μετὰ τὸν ἐρυθρὸν βηματισμόν, μετὰ τὰς τολμηρὰς προβολὰς τοῦ στήθους καὶ τὰς ἀκτινοβολίας τῶν ὀφθαλμῶν, μετὰ τὴν φαεινὴν ἐκφρασίν των προσώπων καὶ τὴν πλαστικὴν διαγραφὴν τῶν χυτῶν σωματῶν. τίποτε, τίποτε δὲν ἐβλεπες. ὡς τὸ πένθος νὰ εἶχεν ἐκτείνει τὸν πέπλον του ἐπὶ τοῦ Φαλήρου. ἐβλεπες μόνον κατὰ σκιὰς κινουμένους, καὶ ἤκουες μόνον κατὰ ψιθυρισμούς. καὶ δίχως νὰ θέλῃς ἐνθυμεῖσο τὴν παραμονὴν ἐπιούσαν κηδείας προσφίλους νεκροῦ ὅτι οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς συνέρχονται συντετριμμένοι ἐκ τῆς ὀδύνης ἐν δωματίῳ πενθίμως ἐσκευασμένῳ καὶ ἡμιφωτιστῷ, διότι ἡ λύπη δὲν ὑποφέρει τὸ πολὺ φῶς, καὶ ἀναμιμνήσκονται τοῦ νεκροῦ, καὶ θρηνοῦσι, καὶ ὀλοφύρονται, καὶ ὀλοφύρουν ἐκεῖ, ἐν τῷ ἡμιφωτί. Τοιοῦτον ἦτο προχθὲς τὸ Φάληρον.

ᾠ! ναι, ἤρχιζε νὰ μυρίζῃ πάλιν ἡ ἀνοιξίς. ἐπανερχέται τὸ ἔαρ τῶν αἰσθημάτων. τὸ εἶχον ἐῖπει εἰς ἐν παρελθόν φύλλον μας καὶ τὸ ἐπαναλέγομεν καὶ πάλιν. ὑπάρχουν ἀκόμη καρδίαι. καὶ μία ἀπ' αὐτὰς τὰς καρδίας ἦτο καὶ ἡ Κυριακούλα Ἀθαρσίου. Ἡ δυστυχὴς κόρη! ἡγάπα! σὰς ἔτυχε ποτὲ παρὰ τὸν βόρβορον τὸν διαχέοντα τὴν δηλητηριώδη καὶ δυσώδη ἀναπνοὴν του, τὸν ἐξαπλοῦντα τὴν μαύρην καὶ εἰδεχθῇ ὄψιν του νὰ ἰδῇτε ἐν μικρὸν, τρυφερόν ἀνθύλλιον, δειλὰ φυόμενον; ἐν μέσῳ τοῦ βορβόρου τούτου τῆς κοινωνίας μας ἀνέθαλεν ἡ καρδιά αὐτῇ. ἡγάπα πολὺ. ἡγάπα πρὸ πολλοῦ. ἡγάπα ἐκείνον ὃν ἐξέλεξεν ἡ καρδιά της. ἕνα ἀπλοῦν τεχνίτην. ἀλλ' οἱ συγγενεῖς της δὲν τὸν ἤθελον αὐτόν. προσεπαθήσαν νὰ σκάψωσι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς αἰώνιον χάσμα, ἀλλ' ἐσκαψάν τὸν τάφον της. ἐδηλητηριάσθη καὶ ἀπέθανε. καὶ

ἰδικὴν της γλῶσσαν μετὰ μυρίας ἐπιφυλάξεις. κατὰ πάσαν στιγμὴν θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι ἐμελλε νὰ ἐρυθριάσῃ. Αὕτη ἦτο βασίλισσα. ἐκεῖνος ἦτο ὑπῆκοος. καὶ ὁμως ἐξαφνα ἡ θέσις των προσώπων μεταβάλλεται. Ὁ τέως εὐπειθὴς ὑπῆκοος προσέρχεται κρύπτων ὑπὸ τὸν βραχίονα ἐν ἀγνωστον, μυστηριώδες βιβλίον. Θὰ διατάξῃ; θὰ μειδιάσῃ; θὰ ἐπιβληθῇ; αὐτὸς καὶ τὸ βιβλίον του; Ἡ κόρη δὲν εἰξεύρει διόλου ὅτι καὶ ἐκεῖνος ὁ σοφὸς τρέμει, ὅτι εὐρίσκειται εἰς ἀμηχανίαν διὰ τὸ μάθημα τῆς εἰσαγωγῆς, ὅτι ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τὰ χάνει, ὅτι εἶνε ξηρὸς ὁ λάρυγξ του, καὶ ὅτι κάμπτονται τὰ γόνατά του;

Πρώτην τότε φορὰν ἡ κατὰλευκος ἀρετὴ της τῇ φαίνεται ὀλίγον βαρεῖα, ἀσυνάρμοστος πρὸς ἐαυτήν, χειμερινὸν ἐνδυμα. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ ἐκφράσῃ ὅλα αὐτά; Τρέμει μὴ ἐννοηθῇ, καὶ τρέμει πάλιν μὴπως δὲν ἐννοηθῇ. Ἡ καρδοῦλα της λέγει ναι, λέγει ὄχι, ταυτοχρόνως καὶ σιωπᾷ ἐγκλείουσα τὴν θύελλαν ἐν ἐαυτῇ. Δὲν θέλει νὰ φανῇ ὅπως διόλου κουτὴ, ἀλλὰ δὲν θέλει πάλιν νὰ φανῇ ἀτάραχος. Ὁ φόβος αὐτῆς μὴ φανῇ ὁ τρόμος της ἐπαυξάνει τὸ ῥιγὸς της. Ἦθελε νὰ προσποιηθῇ ὅτι κοιμάται, ὅτι πονεῖ τὸ κεφάλι της, ὅτι λιποθυμεῖ ἐξαφνα...; ἤθελε νὰ σπᾷ τὸ πόδι της διὰ νὰ εὕρῃ θέμᾳ συνδιαλέξεως. θὰ εἶδε τὰ ἡμίση τῶν ὠραίων ξανθῶν μαλλίων της διὰ νὰ εὕρεθῇ πάλιν, ὅπως χθὲς, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, καθημένη ἐπὶ σκίμποδος καὶ κρατοῦσα τὸ ριπίδιόν της. Ἀλλοίμονον! φιλότατη μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀδύ-

νατον, καὶ, πιστευσέ με, μὴν παραπονῆσαι πάρα πολὺ.

Νομίζω ὅτι τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα ἐν τῷ συζυγικῷ βίῳ, δύναται νὰ γεννήσῃ, κατὰ τὰς συμπαρομαρτοῦσας περιστάσεις, ἡ θερμωτάτην συμπάθειαν, ἡ ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν. Ἀλλὰ διὰ νὰ γεννηθῇ ἡ συμπάθεια αὕτη, ὅποιαν τέχνην, ὅποιαν ὀξυδερκειαν, ὅποιαν ἀβρότητα καὶ συγχρόνως ἐτοιμόνοϊαν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ σύζυγος! Πῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν πρώτην λέξιν τὴν ὅποιαν ἐπρόφερον ὁ Λεωνίδας, διελύθησαν οἱ φόβοι μου; Ἡ φωνὴ του ἦτο τόσο γλυκεῖα, μοῦ ὠμίλησε μετὰ τόσης φαιδρότητος περὶ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας! Εἶπον: «Εἶνε ἀδύνατον νὰ κρύπτεται ἐν αὐτῷ ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος!» Ἐνώπιον τόσης προσηνείας καὶ εὐθυμίας τὸ ὀξύρωμά μου κατέρρευσε. ἐτόλμησα νὰ ρίψω ἐν βλέμμα λαθραῖον, ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμά μου. τὸ εἶδον καθημένον ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, καὶ ἐδάγκασα τὰ χεῖλη μου. Καὶ τότε ἀκόμη ἀπορῶ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν δυσθυμίαν ἣτις μετέκατελαβε τότε. Ὅταν κανεὶς προσδοκᾷ νὰ τρομάξῃ, δυσχεστεῖται πολὺ ὅταν ὁ τρόμος βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ. Ποτὲ ὁ Λεωνίδας δὲν ἦτο εὐφύεστερος, τρυφερώτερος, ἀβροφρονέστερος. ἦτον εἰσέτι ὁ ἄνθρωπος τῆς χθὲς. Ἡ αὐτὸς θὰ ἦτο τέρας ὑποκρισίας ἢ ἐγὼ θὰ ἦμην πολὺ ἐξηνημένη κεφαλὴ.

— Θὰ εἴσθε πολὺ κουρασμένα, ἀγάπη μου, μοὶ εἶπε, εἰμαι βέβαιος.

Ἡ λέξις ἀγάπη μου μοὶ ἐπροξένησε ῥιγὸς τι ἀλλὰ δὲν

τόρα κοιμάται ἥρεμος ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιάν τοῦ ἔρω-
τός της.

Ἡ **Γαλάτεια** ἀρέσκει πολὺ· ἡ μουσικὴ της δὲν εἶνε πετακτὴ, κοκκέτα, ἰδιότροπος, ἡδυπαθὴς· ἀλλ' εἶνε με-
λωδικωτάτη, περιπαθεστάτη, πλήρης κελαρυσμῶν κρυ-
σταλίνου νόματος· δὲν ζητεῖ νὰ διεγείρῃ ἀνασύρουσα ὀ-
λίγον τὴν ἐσθῆτά της καὶ δεικνύουσα τὴν τορευτὴν, τὴν
παχουλὴν κνήμην της, ἀλλὰ ἐκβάλλει τοιοῦτον αἰσθη-
ματικὸν ἀναστεναγμὸν ὥστε σὲ μεθύσκει ἐξ ἔρωτος.

Ἡ **Λησσά** ἀπὸ ἀριστουργήματος γλυπτικῆς μεταβάλλ-
εται εἰς ἀηδόνα ἀνεξάντλητον εἰς λαρυγγισμούς· ἡ
Jeanne Andrée γοητεύει διὰ τῆς ἀτμημένης ἐνδυμασίας
τοῦ Πυγμαλῖωνος, διότι γλυκύτερον ἄδει ἡ σὰρξ της ἢ ἡ
φωνή της. Τὸ ἄσμα τοῦ χοροῦ τὸ ἀκούμενον ἐκ τοῦ βά-
θους τῆς σκηνῆς μυστηριωδῶς εἶνε ἀρχαϊκώτατον τὴν με-
λωδίαν· τὸ δὲ τοῦ Δελάρὸς ἂν εἶνε ἐλληνικὸν εἶνε ἐξά-
παντος νεοελληνικὸν διότι ἐνθυμίζει τὸ ρινόφογγον ψάλ-
σιμον χερουβικοῦ, αἱ δὲ στάσεις τοῦ ἐνθυμίζουσι τὰς
στάσεις καλογήρου κάμνοντος ἐν κατανύξει μετάνοιαις ἢ
εὐλογοῦντος.

Σήμερον μ. μ. θὰ ἐκδοθῇ ὁ δεύτερος ἀριθμὸς τοῦ
Φιλολογικοῦ παραρτήματος τῆς *Ἑφημερίδος*.

Κριμψοτάτη καὶ πολὺ καλοτυπωμένη ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ
τυπογραφείου τῆς Ἑνώσεως ἡ *μελέτη* τοῦ φίλου μας κ.
Κ. Γ. Ξένου «Ἡ μονομαχία καὶ τὸ Δίκαιον» Ἀφ' οὗ τὴν
ἀναγνώσωμεν θὰ σὰς εἴπωμεν τὴν γνώμην μας. Ἄν δὲν
ἀπακτώμεθα, εἶνε τὸ πρῶτον ἔργον τὸ ὁποῖον ἐκδίδει,
εἰς βιβλίον ὁ τόσον πολυγράφος κ. Ξένος.

Μετὰ τὰ συγχαρητήρια τῆς *Νέας Ἑφημερίδος* δὲν εἰ-
ζεύρω εἰς ποῖον διαμένοντα ἐν Πόρῳ διότι ἀπέκτησε καὶ
δεύτερον υἱόν, διατὶ νὰ μὴ περιμένωμεν νὰ ἴδωμεν καὶ
συγχαρητήρια πρὸς τὸν τὰδὲ ἀξιότιμον συμπολίτην μας
διότι ἡ κυρία του ἔμεινε ἐγκυος, ἢ δι' ἄλλα πράγματα
ἀμέσως συσχετιζόμενα πρὸς τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἐγκυ-
μοσύνην;

ΕΚΘΕΣΙΣ.

ΧΑΔΖΗ ΜΟΥΡΑΤΗ

Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βομβαρδισμοῦ.

Εἰς Ἀθήνας 5 Ἰουλίου 1882.

Κύριε ἰμὴ *Κάρεσαι*!

Βαί, βαί, βαί κιοπόγλου κιοπέκ! ἰστέκα μιὰ στιγμή
ἀναπνοή μου νὰ πάρω, ἰβρακί μου νὰ σηκώσω, ἰψυκή μου
στὸν τόπο της νάρτη! τρέκω ἄνταμ τρέκω ἀκόμα! ἰσει-
σμός ἦτανε, κατακλυσμός ἦτανε, ντευτέρχ παρουσία ἦ-
τανε, ντέν ξέρω τί ἦτανε! Σεῦμοῦρ μόνο ἀκουα, βερσα-
λάμ. Πρῶτὶ πρῶτὶ σηκώθηκα, ὄνειρο ἀνάποντο εἶντα! για-
γκήνια σὲ ὕπνο μου εἶντα, λεηλασίαις μεηλασίαις εἶντα,
σφαγαῖς ἰστέ φελλάχους με Ἀραμπῆ εἶντα. Μπουνταν-
σορὰ μάτιχ μου ἔτριψα ναρηνλὲ ἱρεφα, οὔλα εἶπα φέ-
ματα εἶναι, βράντυ φὰι πολὺ ἔφακα, ἰστομάχι μου φορ-
τωμένο ἦτανε, ὄνειρο εἶντα! ἀμὰ αὐτὰ λόγια νὰ πῶ
ντέν πρόφταξα ἰσοφά μου τρεῖς πιταμαῖς τινάκτικα, ἔνα
μποῦμ χίλιας ὀκάντες ἦτανε, ντεύτερο ἀκούω, τρίτο,
τέταρτο, ἰστέ πέμπτο. — Ἀνέστη, Ἀνέστη φωνάζω —

μ' ἐτρόμαξε· πρῶτην τότε φορὰν μοὶ ἀπεκάλει οὕτω,
ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἡδυνάμην νὰ τῷ στερήσω τὸ δι-
καίωμα τοῦ νὰ ὁμιλῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὅπως δὴ-
ποτε ἐκράτησα ἐπιφυλακτικὴν θέσιν, καὶ τῷ ἀπήντησα
ἀπλῶς.

— ὦ! ναί, εἶμαι καταβεβλημένη.

— Ἦμην βέβαιος, προσέθηκε πλησιάζας πρὸς ἐμέ· τὰ
ματάκια σας κλείουν, γυναικοῦλά μου.

Αὐτὸ τὸ γυναικοῦλά μου, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν θὰ ἦτο
τρομακτικόν, ἂν ὁ τόπος τῆς φωνῆς μετὰ τὴν ὁποίαν τὸ
ἐπρόφερε δὲν ἦτο παλμώδης. Μοὶ ἐφάνη ὅτι διέκρινα λόγ-
χην ὀπισθεν βάρου.

— Φεύγω, φεύγω, ἐξηκολούθησε, ἔχετε ἀνάγκην ἡσυ-
χίας. Καὶ ὅμως ἐπλησίασε πρὸς ἐμέ περισσώτερον. Ἐ-
πειτα ἐκτείνας πρὸς ἐμέ τὴν χεῖρά του τὴν λευκὴν: «Δὲν
θὰ μοῦ δώσετε καὶ τὸ χεράκι σας νὰ τὸ σφίξω, φίλη
μου, κ' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὸν ὕπνον.» Τὸ
πρόσωπόν του ἔλαβεν καταχθονίον τινα ἐκφρασιν ἀλλὰ
πλήρη θελγῆτρου, ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα· εἶδα ὁλοφάνερα ὅτι
μοῦ ἐψεύδετο ὡς σατανᾶς: Δὲν ἐνύσταζε περισσώτερον
ἀπ' ἐμέ.

Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, ἐπραξα τὸ σφάλμα, τὴν ἀπρονοη-
σίαν (αὐταὶ αἱ ἀπρονοησίαι πάντοτε προξενοῦν τὰς μεγα-
λειτέρας καταστροφάς) νὰ τοῦ ἀφήσω νὰ λάβῃ τὴν χεῖ-
ρά μου ἥτις ἐπλανᾶτο τυχαίως ὑπὸ τὰς δαντέλας τῶν
προσκεφαλαίων.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος νευρικῆς
τινος συγκινήσεως ἐξαιρετικῆς, διότι ἐκ τῆς συνεπαφῆς
ταύτης ἡσθάνθη παρὰδοξόν τι συναίσθημα διατρέξαν
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου μέχρι τῶν ποδῶν μου. Οὐχὶ διότι
ἡ χεὶρ τοῦ Λεωνίδα εἶχε τὴν ἀπλότητα βελούδου—
νομίζω ὅτι τὰ φυσικὰ συναίσθηματά ἡμῶν τῶν γυναικῶν
ἔχουσιν αἰτίαν ἀπολύτως ἀντιθέτους πρὸς τὰς σ' γκινού-
σας τοὺς ἄνδρας· ἡ χεὶρ τοῦ Λεωνίδα μοῦ ἐπροξέει τό-
σην ζωερὰν συγκίνησιν ἀκριβῶς διὰ τὴν σκληρότητά της.
Ἵπῃρχεν ἐν αὐτῇ τι τὸ στερεόν, τὸ ἀνδρικόν, τὸ ἰσχυ-
ρόν· ἐσφίξε τὴν χεῖρά μου δυνατὰ ὀλίγον· τὰ δακτυλῖδια
μου, τὰ ὁποῖα ἔχω τὴν μανίαν νὰ τὰ φορῶ ὅλα, μοῦ
ἐπροξένησαν πόνον καὶ—ποτέ μου δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα—
ὑπῆρξα εὐτυχὴς δι' αὐτὸν τὸν πόνον, πολὺ εὐτυχὴς, ὑπὲρ
τὸ δέον ἴσως εὐτυχής. Πρῶτην τότε φορὰν ἡσθάνομαι
θέλγητράν τι ἀνεξήγητον, σχεδὸν μεθυστικόν, ἐκ τῆς
στενῆς συνεπαφῆς πρὸς τὸ ὃν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡδύνατο
νὰ με συντρίψῃ μετὰ τῶν δύο δακτύλων του, καὶ
τοῦτο ἐν μέσῃ νυκτί, ἐν τῇ σιγῇ, ἀνευ δυνατῆς βοηθείας
νὰ με συντρίψῃ, ἐμὲ, πραραδεδομένην, ἐγκαταλειμμέ-
νην... Ἦτο φρικτῶδες καὶ θελκτικόν.

Δὲν τὴν ἀπέσυρα τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἐφίλησε ἀλλὰ
τόσον παρατεταμένως! Τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε τὴν δευ-
τέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἡ τελευταία δόνησις τοῦ
ἡχοῦ εἶχε παύσει πρὸ πολλοῦ ἐν ᾧ εἰσέτι τὰ χεῖλη του
ἦσαν ἐκεῖ ταρσασόμενα ὑπὸ μικρῶν ταχέων κινήματων τὰ